

Яблуні в цвіту

Листаючи поживклі підшивки районної газети

Дуже то цікава річ — давні поживклі підшивки газет. З часом вони стають своєрідною історичною пам'яткою. Старим підшивкам все ні по чім. Минають роки, міняються правителі, політика і навіть кліматичні умови, а їх сторінки бережуть ту мить, коли писалися ті чи інші рядки. Вони поновляють людську пам'ять, допомагають знайти щось забуте із найвіддаленіших куточків мозку, приходять звіти, куди ти вже ніколи не повернешся. На певний час душа тоді молодіє, молодіють ті, з ким працював колись, оживають ті, хто вже пішов з життя. За це я вдячний поживклім підшивкам.

А їх чималий стос. За період роботи в редакції газети він складається із 30 підшивок. На 20 менше від віку нашої завжди молоді газети. Дорору пам'ять нащадкам залишило кілька поколінь місцевих газетярів.

...В другій половині 80-х років один шановний уповноважений із столиці, надаючи конкретну допомогу у випуску часопису, зміненні матеріальної бази редакції, написав довідку виділеному керівництву про свої враження. Вона, зокрема, розпочиналась словами: «Редакція стоїть у яблуневому саду. Він прикрашає її і особливо весною, коли цвітуть яблуні, що сприяє активізації творчості журналістів». Можливо й так — на творчість надихає природа. Ще 1960-го журналісти посадили сад біля нинішньої друкарні, де колись розміщувалась і редакція. Переїшовши через 4 роки унове при-

міщення, зробили те ж саме — заклали новий сад. Добрий слід залишили на землі, а ще кращий — на сторінках газети.

Багато подій відбулося на цьому відрізку часу, чимало довелося бачити і пережити. Був навіть період, коли наша «районка» носила статус ооласного видання з періодичністю виходу чотири рази на тиждень, обслуговуючи три райони. Дещо вже і призабулося. Та ось люди, з якими поцастілю разом робити газету, забути не можна. Хороші надри, здібні журналісти багато сил і таланту віддали, аби видання мало своє лице, користувалося популярністю у читачів.

Іноді гортаю підшивки газет далеких років. Під матеріалами підписи авторів: П. Гуменюк, В. Кузьмін, О. Матвієнко, Ф. Цюлцук, І. Ткач, В. Монаєнков, Є. Шепітько, А. Миронюк, Р. Журомський, А. Бєлий. Це перша хвиля творчих працівників газети початку 60-х років. А згодом реформи, розукрупнення районів, створення нових структур і газет. В різні біч пішли шляхи журналістів, за своєю кваліфікацією вони були бажаними в багатьох виданнях — обласних і районних. На місці залишилися ті, хто серцем прикипів до Гоцці. До речі, жодний з них не був увільнений з роботи з мотивів низької кваліфікації.

Звідки брали поповнення? Відповідь тут одностороння — з робітничого активу. На жаль, сьогодні це словосполучення у декого викликає іронічну посміш-

ку. Але твердо переконаний — професійний газетяр починається з громадського дописувача, формується ще з шкільної партії. Саме таким шляхом в газету прийшли П. Гуменюк, С. Кравчук, С. Лановець, Д. Тарасюк, Ю. Кузьмін, Д. Герасимчук, С. Григорчук, А. Родіонов, В. Мельничук. В інших виданнях, на радіо працюють або працювали колишні наші юнкори В. Тарасюк, М. Рябчук, В. Воичук, М. Стенанчук та інші дописувачі. Усі здобули вищу освіту, і перенеска до вузів дала їм наша газета.

На Україні, за її межами відоме ім'я Євгена Товстухи. Багато титулів має ця талановита людина — академік, фітотерапевт, народний цілитель, письменник, етнограф. Так ось, перші літературні вирази Євгена Степановича були надруковані на сторінках Гоцанської районної газети. Тоді, на початку 60-х, була й започаткована літературно-мистецька сторінка «Веселка», яка і донині знайомить читачів з творами місцевих літературів. Не можна не згадати прозвіща робітника маслосирзаводу Миколи Владичука — милого року на базі місцевої друкарні видрукувана перша збірка його поезій.

Читачам «районки» відомі імена колишніх фотолітописців П. Чернухи, В. Осипчука, В. Чорного, М. Пасичника. Роботи двох останніх часто друкувалися в центральних виданнях, організовувались виставки фотографій. Багато років праці газети віддала відповідальний секретар

А. Василенко. Перед нею цю посаду займала Б. Вольф.

В пошани були працівники газети. З боку керівництва району ніколи примусово не насаджувались кадри, далекі від фаху газетяра. Навіщо, ще з газети брали для зміцнення тієї чи іншої ділянки роботи. І навіть в області, Умїлі вони постояти за себе і товариша. Незважаючи на квартирний «голод», особливо в період хрущовських реформ, коли на роботу в район направлялися десятки спеціалістів, всі журналісти забезпечувались житлом в першу чергу. Хіба це не є свідченням винагороди і подяки за їх сумлінну працю?

Прізвіща, прізвища, їх багато, аби про кожного написати бодай кілька рядків, не вистачить газети. Коли ж ще описати випадки з журналістської практики, то були б довжелезні мемуари з продовженням. Вибачте, колеги, що мало написав про вас, ще більше вибачте ті, про кого не згадав. Ви знаєте, що таке газетна площа, і вузькі рамки. Та скажу одне: спасибі долі, що звела нас усіх, хоча й не однодумців, затч поєднаних любов'ю до роботи в газеті.

Іде зміна поколінь. Молодь приймає естафету від старших, і щиро заздрю тим, хто робить газету кращою від своїх попередників. Це законний процес. Подібне скаже те покоління, котре відзначатиме 100-річний ювілей «Рідного краю». Дожити б до нього...

Євген ПЛАХОВ,
колишній редактор газети.